

Full diocesà

22 de juny del 2014

p4 — Important curset d'estiu a Vic sobre la conversió pastoral

p5 — Desenes de sacerdots visiten Deltebre, poble natal del bisbe

Corpus, el Senyor amb nosaltres

En l'anomenada «història de salvació» descobrim en el nostre Déu un «mòbil» del qual deixa constància una vegada i una altra: el nostre és un Déu que aplega, que congrega, que ens vol ben a la vora, al seu redós. Aquesta forma de fer, però, no té res de casual. Ell aplega perquè ell mateix és «aplec de persones». I no qualsevol aplec. Significativament, sant Joan diu d'ell què és amor (cf. 1Jn 4,8), un aplec d'amor etern. Sabent, doncs, «el peu que calça», no ens hauria d'estranyar gens que la seva salvació consisteixi a aplegar-nos formant «un poble que el reconegui de veritat i el serveixi santament» (LG, 9). I és que ell ens ho vol donar tot i desitja que gaudim de la mateixa joia de la qual ell mateix gaudeix (cf. Jn 15,11). És la joia del trobament. Un anhel que si mirem al nostre voltant, tant a creients com a no creients, veurem que tothom té, de vegades amb autèntica ànsia. La genial imaginació d'artista que caracteritza el nostre Déu s'ha empescat una original

forma de fer-ho possible: l'encarnació, donant-nos així l'ingredient indispensable per a veure realitzat aquest anhel que ell mateix ha posat dins nostre.

Per tant, el trobament entre nosaltres no pot prescindir de la seva presència, sinó que necessita que allà on n'hi ha dos o més de reunits, hi siguin en el seu nom (cf. Mt 18,20). L'Eucaristia, font i cimal de la vida cristiana, n'és l'expressió sacramental per excel·lència, celebració del trobament que ens salva. En l'Eucaristia comprenem que no podem mirar-lo a ell sense renovar la mirada entre nosaltres i fer-ho de fit a fit. L'adoració del cos de Crist ens ha de portar, doncs, a la veneració del seu cos, que és l'Església, la comunitat dels seus deixebles, en els signes pobres en els quals el Senyor s'ha volgut complaure. La festa de Corpus és un moment adequat per a renovar en nosaltres aquest desig de ser només del Senyor i, per consegüent, un do per als germans.

«Qui menja aquest pa viurà per sempre»

Corpus Christi / Cicle A

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i veure si observaries o no els seus manaments. T'afligí fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el manà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu. Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el manà, que els teus pares no coneixien.» (8,2-3.14b-16a)

Salm responsorial

Glorifica el Senyor, Jerusalem,
Sió, canta lloances al teu Déu,
que assegura les teves portes
i beneeix dintre teu els teus fills.
Glorifica el Senyor, Jerusalem.
(Salm 147)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm, no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa. (10,16-17)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món.» Els jueus es posaren a discutir. Deien: «Com s'ho pot fer, aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang,

no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.» (6,51-58)

«Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell [...]. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa viuran per sempre»

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

22 diumenge El Cos i la Sang de Crist / Cicle A

— Sant Paulí de Nola, bisbe (355-431)

— Sant Joan Fisher, bisbe i màrtir (1469-1535)

Deuteronomi 8,2-3.14b-16a / Salm 147 / 1 Corintis 10,16-17 / Joan 6,51-58

23 dilluns

— Sant Pere de Perpinyà

2 Reis 17,5-8.13-15a.18 / Salm 59 / Mateu 7,1-5

24 dimarts

— El Naixement de Sant Joan Baptista

Isaïes 49,1-6 / Salm 138 / Fets 13,22-26 / Lluç 1,57-66.80

25 dimecres

— St. Guillem de Vercel·li, abat (*1142)

2 Reis 22,8-13; 23,1-3 / Salm 118 / Mateu 7,15-20

26 dijous Sant Pelai, màrtir (*925)

— Sant Josepmaria Escrivà, prevere (1902-1975)

2 Reis 24,8-17 / Salm 78 / Mateu 7,21-29

27 divendres, El Sagrat Cor de Jesús

— Sant Ciril d'Alexandria, bisbe i doctor de l'Església (370-444)

— Sant Ladislau, laic (1037-1095)

Deuteronomi 7,6-11 / Salm 22 / 1 Joan 4,7-16 / Mateu 11,25-30

28 dissabte El Cor Immaculat de Maria

— Sant Ireneu, bisbe i màrtir (130-202)

— Sant Argemir, màrtir (*856)

Lamentacions 2,2.10-14.18-19 / Salm 73 / Mateu 8,5-17

Recorda el camí. Recorda el Senyor

Mn. Marc Majà i Guiu

La primera lectura de la solemnitat de Corpus conté unes paraules que Moisès transmet al poble poc abans de l'entrada a la terra promesa. Aquestes paraules inclouen dues invitacions a recordar: «recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert» i «recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte».

En síntesi, Moisès vol ensenyar al poble que ha de guardar sempre en el cor el record del camí que ha recorregut, com també el record del Senyor que l'ha posat en camí.

En la solemnitat de Corpus fem memòria agraïda de la presència real del Senyor en el pa i el vi del Sant Sopar. D'alguna manera, aquesta festa porta al present les dues invitacions de Moisès: recordar el camí i recordar el Senyor que l'ha recorregut. En efecte, Jesús diu: «Jo sóc el pa viu, baixat del cel.»

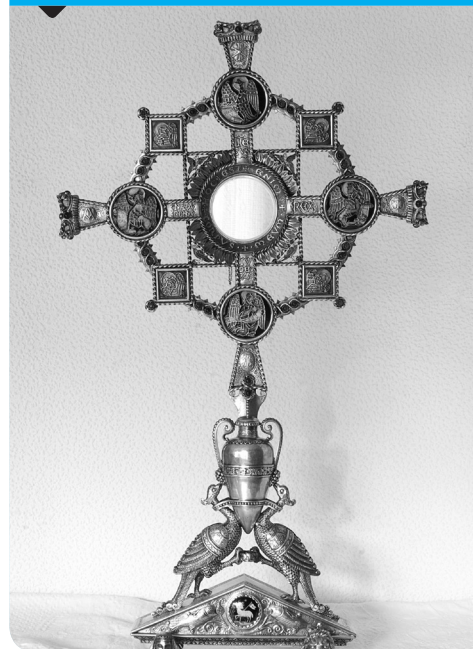
Quin és el camí que ha fet Jesús i que hem de recordar? Ell ha baixat del cel, ell ha recorregut un camí d'humilitat, d'abaixament, fins a posar-se al nivell de la criatura humana i, encara, al costat dels més febles, els petits i els pobres.

I qui és aquest Jesús que es posa en camí? Ell és «el pa viu», ell és el Senyor, ell és la Paraula de què viu la criatura humana. La grandesa del seu abaixament és que ell, essent Déu, s'ha fet criatura per amor; essent gran i il·limitat, s'ha fet petit.

Recordem el camí de Jesús, recordem que ell és el Senyor. Partint d'aquí, i alimentats amb el seu Cos i la seva Sang, ens sentirem empesos a seguir-lo i anunciar-lo.

La imatge

El Cos i la Sang de Crist

Asseure's a la taula de la Paraula de Déu, alimentar-se del Cos de Crist i adorar-lo present en el sagrament de l'Eucaristia, ens ha de dur a assumir els seus criteris i a obrar en les nostres vides per amor, seguint el seu exemple. Aquest ha de ser el testimoni públic de la nostra fe.

Com reorganitzar la diòcesi o la parròquia?

Innovador curs de formació al Seminari de Vic, obert a tothom, seguint les directrius del Papa

El papa Francesc convida amb força a una renovació evangelitzadora de l'Església. Ha escrit que cal una «opció missionera capaç de transformar-ho tot, per tal que els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial es converteixi en una via adequada per a l'evangelització del món actual més que per a l'autopreservació» (EG, 27). Però... com es concreta això en la vida d'una parròquia i d'un bisbat, d'una escola o d'un hospital? Mons. Dominique Rey, bisbe de Toulon des de l'any 2000, ha estat un pioner en aquest sentit i des de fa anys ha repensat la diòcesi i la parròquia en aquesta clau. No és estrany que el papa Francesc l'hagi nomenat recentment membre del Pontifici Consell per als Laics.

Ell parteix de l'experiència i per això sempre resulta suggerent. Està constantment atent a la realitat que l'envolta, prioritza l'acció i la revisa a la llum de l'Evangeli. Tothom, més enllà de les legítimes sensibilitats, se sent interpel·lat per les seves propostes: potser perquè no té por d'encarar-se als temes de fons o perquè fa opcions agosarades i de futur; potser perquè no mira al passat sinó que amb realisme proposa nous camins amb aire fresc evangèlic. És un privilegi tenir aquesta autoritat mundial a la nostra diòcesi, juntament amb el seu equip de col·laboradors! Només cal mirar el programa per a adonar-se que al darrere hi ha un gran esforç per oferir-nos uns dies intensos de pregària i reflexió, amb l'objectiu d'ajudar-nos a tots, preveres, re-

ligiosos i laics, a donar resposta a la petició del Sant Pare. Serà també un moment clau que ens portarà a un nou Pla Diocesà de Pastoral.

Programa — 8, 9 i 10 de juliol començant cada dia a les 10 del matí. Informació: tel. 93 883 26 55.

Dimarts 8: Matí: «La Nova Evangelització», per Mons. Dominique Rey. Preguntes i respostes. «L'*Evangelii gaudium*», per Mons. Dominique Rey. Tarda: Reflexió en subgrups sobre la «conversió pastoral».

Dimecres 9: Matí: Cara a cara amb Mons. Rey: «Els desafiaments, els reptes de "l'Església en sortida"» (entrevista personal). Introducció sobre «la "visió pastoral" i *leadership*», per Jean-Marc Liduena. Sessió de formació (1): «Conèixer-se millor per a servir millor», per Jean-Marc Liduena. Sessió de formació (2): «Talents i *leadership* personals», per Jean-Marc Liduena i Olivier Brousse. Tarda: Sessió de formació (3): «Què és la "visió pastoral"?», per Jean-Marc Liduena i Olivier Brousse.

Dijous 10: Matí: Mons. Dominique Rey. Sessió de formació (4): «Les dinàmiques de creixement de l'Església i l'aplicació del principi de "visió pastoral" de la parròquia», per Mons. Dominique Rey. Sessió de formació (5): «Formació de líders, deixebles missioners: cridar, construir un equip, treballar junts, comunicar», per Jean-Marc Liduena i Olivier Brousse. Tarda: Revisió del curset.

Suport del clergat al seu pastor en els deu anys d'episcopat

Redacció

Un gran nombre de preveres de la nostra diòcesi va celebrar amb Mons. Romà Casanova el seu desè aniversari com a bisbe de Vic i, per aquest motiu, la jornada sacerdotal de final de curs va tenir un caire especial: una excursió a les terres nats del pastor diocesà, a semblança que la que es realitzà en les seves noces d'argent sacerdotals.

Els sacerdots van sortir en autocar de Vic, Manresa i Igualada, i van visitar una de les cooperatives arrossaires del delta de l'Ebre, amb un vídeo explicatiu i la visita del lloc on se selecciona i envasa l'arròs. A continuació es van di-

rigir al poble natal de Romà Casanova: Deltebre. Allà es va celebrar una missa, votiva de Jesucrist Sacerdot per sempre, a la parròquia del poble i en presència del rector del poble. És el lloc on el bisbe fou batejat, féu la primera comunió i rebé la confirmació i el presbiterat. Per tant, un temple ple de records per al nostre bisbe.

Després d'un excel·lent dinar, els mossens més grans i més joves van regalar al prelat un bàcul amb motius de Vic i de Tortosa. Una passejada pel riu Ebre en barca va cloure una gran jornada.

Vetlla d'Espigues diocesana a Igualada

Dissabte vinent, dia 28 de juny, les diferents seccions de l'Adoració Nocturna de la nostra diòcesi celebren la tradicional Vetlla d'Espigues, que enguany tindrà lloc a la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada. La vetlla serà presidida per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic.

Els actes començaran a 2/4 d'11 de la nit, amb la recepció dels adoradors als locals parroquials. A les 11 es farà l'entrada al temple i la salutació del seu rector, Mn. Josep Maria. A continuació, celebració vespertina i pregària comunitària amb la solemne missa concelebrada. En acabar, processó amb el Santíssim i benedicció. Els organitzadors pregunten a les seccions que portin la seva bandera i insígnies i recorden que se celebrarà la vetlla amb el «ritual bilingüe» dels anys anteriors. Per últim, s'adverteix que la vetlla serà oberta a tothom. Es recomana als adoradors que vinguin acompanyats de familiars i amics.

Corpus Christi

Aquest diumenge, a les cinc de la tarda, té lloc a la Catedral de Vic la Missa de la Solemnitat de Corpus Christi presidida pel Sr. Bisbe, amb la posterior processó pels carrers de la ciutat. De manera semblant, se celebrarà a la Seu de Manresa (18,00) i a la Parròquia de la Sagrada Família d'Igualada (18,00).

Dia de la Caritat: construïm espais d'esperança

Ramon Bufí

Des de fa un cert temps les necessitats socials surten molt en els mitjans de comunicació, en els anuncis de bancs i empreses. Sortosament o malauradament, s'han posat de moda parlar-ne. També aquí podríem parlar dels empobrits fent una llarga llista de dades sobre manca de sostre i de menjar, sobre les hipoteques, els infants no cuidats, els avis sense escalf humà... En podríem fer una altra, no tan llarga però més greu, de causes: l'enriquiment escandalós i creixent d'uns quants a costa dels pobres, les retallades, els bancs amb les hipoteques i les preferents, les lleis de governs d'un color i d'un altre...

És una realitat crua que ha desposseït molta gent d'aliment, de sostre... però sobretot d'esperança, d'aquell sentit profund que fa viure les persones i que els fa superar dificultats; realitat que sovint no veiem com una pobresa que mata l'ànima, treu la il·lusió de viure i fa llançar la tovallo-la. La manca d'esperança destrueix la vida des del més profund; només ens cal recordar que la primera causa de mort entre els joves és el suïcidi, fruit de la desesperació.

És mirant aquesta darrera realitat que pren sentit el lema de Càritas d'aquest Corpus: «Construïm espais d'esperança.» No volem només denunciar abusos ni oferir ajuts de subsistència, sinó ajudar a refer vides proporcionant projectes i sembrant companyonia. Els bisbes, en la crida d'aquesta jornada, ens ho diuen així: «Construïm espais de esperança. Davant el

sofriment dels pobres i el clamor dels pobles, no podem quedar inactius ni immersos en la indiferència i el desànim. Les paraules de Jesús: "Això és el meu cos, entregat per vosaltres" (Lc 19), són una invitació a convertir-nos en do, aliment i esperança per als pobres.» I el Sant Pare, en l'exhortació *La joia de l'Evangeli* (núm. 198), escriu: «Vull una Església pobra per als pobres. Ells tenen molt a ensenyar-nos.» Quan aquests vegin que com a Església i com a creients ens endinsem de veritat pels camins que Déu assenya-la en l'Èxode, ben segur que farem sorgir esperança entre els empobrits: «He vist l'opressió del meu poble a Egipte i he sentit com clama per culpa dels seus explotadors. Conec els seus sofriments; per això he baixat a alliberar-lo» (Ex 3,7-8).

La manca d'esperança destrueix la vida des del més profund: la pobresa mata l'ànima

Subratllant aquest ajut immaterial que és l'esperança, el Model d'Acció Social de Càritas convida «la comunitat cristiana a preparar-se per a la no rendibilitat immediata, per a la inversió en allò "inútil"... Optar pel desenvolupament "des dels últims" exigeix apostar pels béns immaterials i anar més enllà de l'eficàcia i l'eficiència».

L'article

El joc: ensenyar a viure

Josep Maria Rovira Marsal

El joc és una eina educativa necessària. Per als nens, des de molt petits, és una necessitat vital que els permet aprendre coses i adquirir habilitats. La majoria dels jocs ajuden al desenvolupament de la intel·ligència, ja que s'ha d'aprendre a planificar, s'han de memoritzar molts detalls, s'han de saber calcular possibilitats d'acord amb les pròpies forces, etc. Ajuden també al desenvolupament de la voluntat, perquè requereixen un cert esforç —en alguns, físic— i s'han de reconèixer unes regles, amb el que comporta d'exercici de maduresa.

Per als pares i educadors és una possibilitat de conèixer millor els nens i corregir aquelles actituds que es posen de manifest a l'hora de jugar: faltes de concentració, trapes, egoisme, ansietat, etc., que no són bones per a un nen ni per a l'home que serà més endavant. Es diu que la gent es coneix a la taula i en el joc, i és veritat. Moltes maneres de fer es veuen reflectides en la manera de menjar i de jugar.

És important ensenyar el veritable sentit del joc. Es podria pensar que el joc és simplement un escapar-se del que podríem anomenar «vida seriosa» i de les seves normes restrictives. No és exactament així, perquè el que és distintiu en el joc davant d'aquesta «vida seriosa» no és l'absència de normes o la manca de regles. En el joc hi són igualment i potser fins i tot més clares i més precises que en altres activitats. Allò que és realment característic del joc és la tranquil·litat, la confiança, la seguretat que el que és important és la pròpia acció i no el resultat. Quan en el joc ens hi juguem quelcom s'ha convertit en una professió... o en un vici.

Això és el que s'ha d'ensenyar: el joc no és l'absència de regles, sinó sotmetre's confiadament —el resultat no importa— a unes regles objectives. Si no s'accepten les regles, es deixa de jugar. Si es fan trapes, hem espatllat el joc. A aquestes regles del joc ens hi hem de sotmetre tranquil·lament, confiadament, sabent que el que val és l'acció, no el resultat... Hem de reconèixer que els «grans» no sempre som un exemple en el joc. A vegades som els qui provoquem l'ansietat o l'afany de protagonisme desmesurat en els nostres fills.

És molt important ensenyar a jugar bé, perquè és essencial per a la vida. De fet, no crec que hi hagi gaire diferència entre el joc i la que hem anomenat «vida seriosa». En la vida també hem d'acceptar unes regles o normes objectives que ens vénen donades per qui ha inventat l'extraordinari joc de la vida, hem de mirar de conèixer-les bé i sotmetre-hi confiadament les nostres obres. Si fem trapes i ens inventem les nostres pròpies regles, perdrem el sentit de la vida. I el resultat? El resultat està, d'alguna manera, en la pròpia acció ben feta. Jugar amb els fills i ensenyar-los a jugar bé és ensenyar-los a viure.

La Pel·lícula

El hijo del otro

Dir. Lorryne Levi

França, 2012. Intèrprets: Emma-nuelle Devos, Pascal Elbé. Quan es prepara per a entrar en l'exercit israelià, Joseph descobreix que no és fill biològic dels seus pares. En néixer, enmig de la guerra, va ser intercanviat accidentalment per Yacine, el nadó d'una família palestina que viu als territoris ocupats de Cisjordània. El món s'esfondra al voltant d'aquestes dues famílies. El rebuig, el dubte, la pèrdua d'identitat, els prejudicis de raça i religió s'erigeixen com a espinosa barrera en les seves vides, i tots hauran d'intentar superar-la a través de la comprensió, l'amistat i la reconciliació en una atmosfera dominada per la por i l'odi.

Pantalla 90. És una gran pel·lícula. Obrirà temes de conversa sobre la importància del fet religiós en la construcció de la identitat, en la paternitat, en la maternitat, en el cercle afectiu que tot ésser humà necessita.

La festa de Corpus Christi

Romà Casanova, bisbe de Vic

Corpus és una festa que ens convida a viure amb fe clara i agraïda la presència real de Crist en el sagrament de l'Eucaristia. En aquest dia som convidats a viure, en primer lloc, l'experiència d'estar amb el Senyor. L'Eucaristia és el sagrament de la comunió i la solidaritat. Tota celebració eucarística ens porta a la unitat de l'Església. Tots rebem el mateix aliment de vida eterna. I aquest mateix pa ens porta a l'únic centre, Jesús mateix. En l'Eucaristia estem tots units en Crist. Tots, sense cap distinció. Persones amb diferents opcions, edats, estats socials, situació econòmica. L'essencial és que tots estem reunits pel Senyor i amb el Senyor. Aquesta és la comunió i la solidaritat a què ens porta l'Eucaristia. Tota persona l'he de sentir com a pròpia, formant part del mateix Cos de Crist. Tots són meus —ens hem de dir tots els qui celebrem l'Eucaristia—, i ho són de manera especial els més pobres i necessitats.

Un altre element de la festa de Corpus és caminar amb el Senyor. La processó d'aquest dia no és un mer caminar, sinó que és un caminar amb el Senyor. La processó és una part de la celebració eucarística, és una dimensió de l'esdeveniment eucarístic. Trobar el camí autèntic de la vida és un repte que té cada persona. Crist mateix s'ha fet camí per a nosaltres. Solament caminant amb ell podem

sortir ben airoso en el pelegrinatge de la nostra història. Jesús és al mateix temps per a nosaltres camí, paraula i pa per al nostre camí. Ell és amb nosaltres cada dia i camina amb nosaltres.

L'adoració de Jesús és camí de llibertat

I un tercer element de la diada de Corpus és el redescobriments de l'actitud de posar-se de genolls davant el Senyor. De fet, l'adoració sempre hi és present, en la celebració de la missa. El Senyor se'ns dona i el rebem com a aliment en la comunió eucarística. Rebre'l significa també adorar-lo, reconèixer-lo com el que és, el Senyor. D'aquí neix l'actitud interior que es fa expressió amb el signes de l'adoració: la inclinació, la prostració. No va en contra de la dignitat, de la llibertat ni de la grandesa de l'home caure de genolls davant Jesús en actitud d'adoració i glorificació. En inclinar-nos davant Jesús, la nostra llibertat no resta suprimida, ans tot al contrari, es fa més plena. L'adoració de Jesús és camí de llibertat. El qui nosaltres adorem no és pas un poder llunyà. Ell mateix s'ha posat de genolls davant nostre per rentar-nos el peus. Agenollar-nos davant l'Amor no esclavitzava, sinó que allibera.

